

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Eliensi Et Londoniensi Episcopis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

piendæ purgationis personaliter accedentes. Præfato autem Subdiacono nostro nihilominus injungatis ut palleum de corpore beati Petri sumptum, insigne videlicet plenitudinis pontificalis officij, dicto Archiepiscopo secundum formam sibi à nobis expressam assignet. Quod si non omnes &c. duo vestrum sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo ea nihilominus exequantur. Datum Anagninæ 111. Nonas Junij, anno undecimo.

ELIENSI ET LONDONIENSI
Episcopis.

Epist. 102.
Constitutiona.
Vide infra 10-
no. 111. cap.
172.

Licet ex litteris quas vobis super negotio Cantuariensis Ecclesiæ per dilectum filium Abbatem Belliloci & magistrum Simonem nuperrime destinavimus fraternitati vestræ jam innotuisse credamus quid sit oblatum à Rege, quidve mandatum à nobis, ad majorem tamen cautelam transcriptum illarum quas ipsi Regi direximus mittimus vobis præsentibus interclusum, monentes & obsecrantes in Domino quatinus sicut fuistis in ligando prudentes, ita sitis in absolvendo discreti, sub ea temperantia post vinum oleum infundentes ut plaga livens & tumens debeat perfecte curari. Cum autem super contumelia & injuria quas propter obedientiam & justitiam sustinetis, illorum vos imitari credamus exemplum qui, juxta quod legitur, ibant gaudentes à conspectu concilij, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati, præ oculis semper habentes quod obedientia melior est quam victimæ, majusque sit ascultare quam adirem arietum offerre, ac beati qui perfectionem patiuntur propter justitiam, quoniam cum probati fuerint, accipient coronam vitæ quam repromisit Deus diligentibus se, vos quidem non consolatione, quæ noscitur esse merentibus necessaria, sed exhortatione, quæ solet esse pugnantibus opportuna, credimus indigere; quamquam hoc ipsum & ad consolationem & ad exhortationem vobis sufficiat colligentibus multa de paucis, illis merito comparandis qui pleni erant oculis intus & foris. Ad perseverantiam ergo vos potius exhortantes, quæ, cum ceteræ virtutes currant in stadio, sola tandem accipit bravium, Domino protestante quod qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit, scientes quod infirmitas ista non est ad mortem, sed ut Ecclesia Dei glorificetur per illam. Vestris denique con-

Tom. II.

sultationibus respondemus, quod cum occasione interdicti novum chrisma in cœna Domini nequiverit consecrari, veteri est utendum in baptisate parvulorum, & si necessitas postulaverit, ipsi chrismati, ne deficiat, est oleum commiscendum per manum Pontificis aut etiam sacerdotis. Quamvis autem viaticum pertinere videatur ad pœnitentias morientium, si tamen haberi non possit, illud in hoc casu quod legitur credimus obtinere, *Crede, & manducasti*; cum sacramentum non necessitatis articulus, sed contemptus religionis excludat, ipsaque necessitas speretur in proximo defutura. Si tamen viris religiosis ab initio licuisset juxta suorum privilegiorum tenorem, exclusis excommunicatis & interdictis, clausis januis, non pulsatis campanis, suppressa voce divina officia celebrare, nec nobis fuisset molestum, nec absolum extitisset; possetque per illud tam in hoc quam in aliis congruum remedium adhiberi, præsertim ut per oblationem hostiæ salutaris divina placaretur in hac necessitate majestas. Datum Anagninæ xviii. Kal. Julij, anno xi.

Vide cap. 19.
de sent. excom.
in 6.

EPISCOPO ET ARCHIDIACONO
Legionensi.

Dilectus filius G. Presbyter in nostra proposuit præsentia constitutus quod cum olim ipsum adhuc Diaconum M. Miles Legionensis diocesis, dolum & fraudem sub liberalitatis specie pallians, ad suum convivium invitasset, ex eo quod falsò quandam ipsius Militis concubinam dicebatur carnaliter cognovisse, Miles ipse quod gerebat in pectore detegens similitatem, eidem Diacono abscidere virilia non expavit. Cum autem id ad Principis terræ audientiam pervenisset, ac dictus Diaconus ferè mortuus putaretur, idem Princeps zelo vindictæ accensus, Militem & concubinam ipsius fecit incendio concremari. Postmodum verò præfatus Diaconus de vulnere convalescens, hoc tacito procuravit se in Presbyterum promoveri, qui ad apostolicam sedem accedens, nobis humiliter studuit supplicare ut secum super hoc misericorditer agere dignaremur. Quocirca discretionis vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus si vobis constiterit Presbyterum sæpeditum ab imposito sibi crimine fornicationis immunem & in illa quam exercuit Princeps vindicta inculpabilem penitus extitisse, in suscepto ministrare ordine permittentes eundem, ipsi super hoc eo prætextu nullam

Vide infra
epist. 238.

Epist. 103.
De Presbytero
cui virilia abscissa fuerant
per vim.

A a ij